

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12124/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ АД Београд, ради поништаја споразума, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 364/24 од 14.02.2024. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 364/24 од 14.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 364/24 од 14.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1766/21 од 25.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је ништав споразум о накнади бр. 456-1333/11-07 од 27.12.2011. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско правне послове Града Врања између странака којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште и то за кат.парцелу бр. 4445/1 у површини од 402 м² и за део кп. бр. 4445/5 у мерама и границама ближе наведеним у овом ставу изреке, у површини од 1340 м², обе парцеле уписане у лист непокретности ... КО ... (сада уписана у лист непокретности бр. ...) у износу од 990.548,74 динара са законском затезном каматом од 25.09.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 437.355,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 364/24 од 14.02.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1 ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиоца и утврђена ништавост споразум о накнади за експрописано пољопривредно земљиште које су странке закључиле 27.12.2011. године и обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, имајући у виду статус експрописаног земљишта. По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о ништавости споразума и потраживању разлике новчане накнаде за експрописану непокретност, настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за одлучивање у овој правној ствари. Ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно у вези начина одређивања висине тржишне вредности непокретности, па како су у спроведном поступку нижестепени судови тржишну вредност експрописаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања одређивања висине накнаде за експрописану непокретност израженог кроз одлуке Врховног суда, то и са тих разлога нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог. Осим тога, накнада је утврђена по тржишној цени градског грађевинског земљишта, чији је статус у време експропријације правилно утврђен, с обзиром на донети генерални урбанистички план Града Враћа. Са напред наведених разлога, с обзиром да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.03.2017. године, а вредност предмета спора је 990.548,74 динара.

С обзиром да наведена вредност предмета спора не прелази ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић